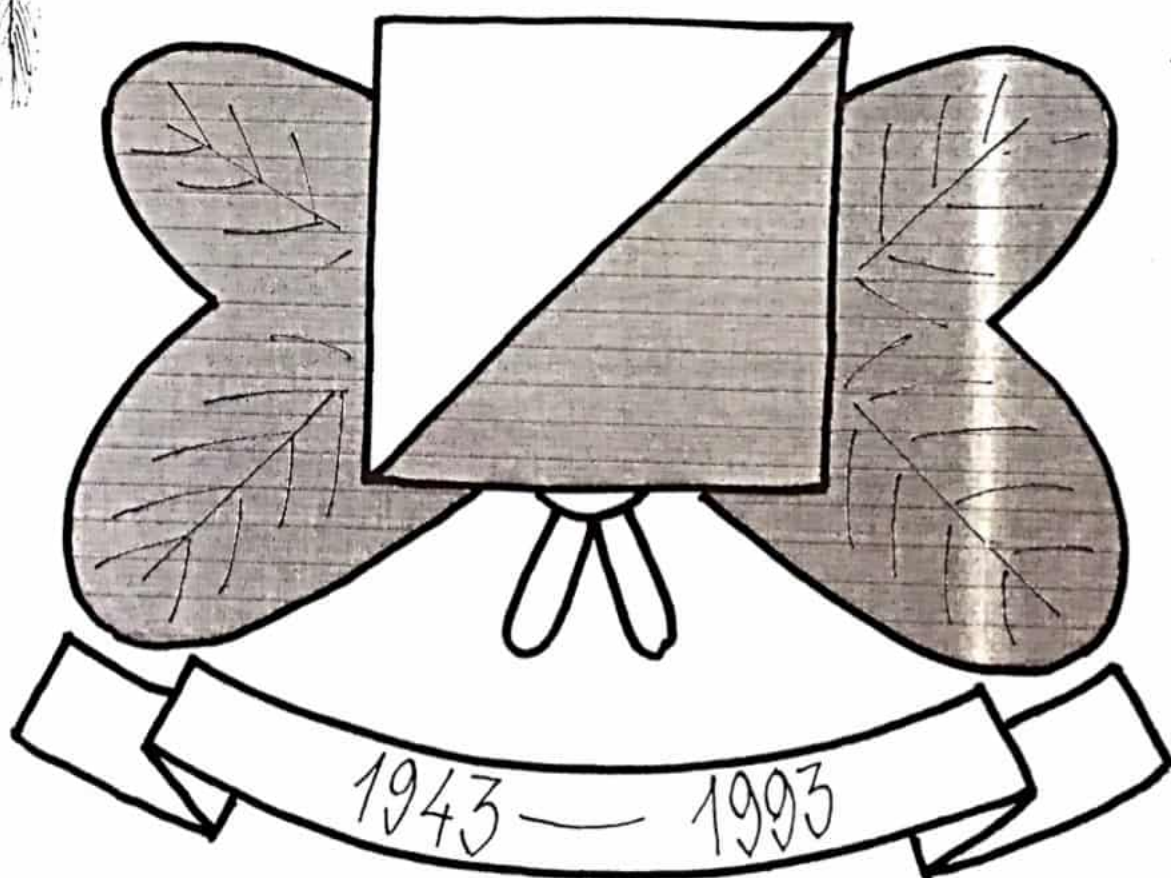

SOK VILJAN

50 ÅR

VILJAN FYLLER 50 ÅR!

Kampenredaktionen har förärats uppgiften att sammanfatta det gångna halvsekle. Eftersom tiden varit knapp har vi valt att låta några av klubbens medlemmar genom tiderna berätta om sina intryck från verksamheten under åren som gått. Både orienteringssporten och samhället i stort har ju utan tvivel gått igenom en omvälvande utvecklingsperiod mellan 1943 och 1993. Vi låter utvecklingen speglas i intervjuerna och börjar med Gunnar Adolfsson, mångårig ledare och en av eldskälarna bakom klubbens tillkomst.

*Stahres Filial på Hamngatan var samlingspunkt för Viljan de första åren.
Foto: Karl V Nilsson Oskarshamns Bildarkiv.*

Gunnar Adolfsson.

Det hände sig på den på den tiden då keps och kavaj hörde till den obligatoriska utstyrseln för en skärmfinnare. Tiden var tidigt 30-tal och orienterarsporten började så smått sprida sig utanför de traditionella leden av militärer och polis. Så berättar Gunnar Adolfsson, nu över de 80 åren, på den tiden en framstående löpare, som så småningom kom att tillhöra den krets som såg till att SOK Viljan kom till. Självt kom Gunnar för första gången i kontakt med orientering vid en tävling vid Kikebo gård 1924. Nyfikenheten drev honom och kompiserna Tusse Sjöberg, att se vart löparna tog vägen. Det ville sig inte bättre än att de båda dök upp vid första kontrollen, Kristinebergs Gård, före de tävlade. Näväl, tiden och Oskarshamns orienterare började organisera sig. Först inom IFK Oskarshamn och Oskarshamns AIK. Under 30-talet tillkom Sportklubben, Jungners och GAIS. De gamla lädpasserna, som för övrigt krävde tillgång till en rejäl stubbe eller sten för uttagandet av rätt kurs, byttes ut mot vätskekompasser med vridbart hus. Den gamla 100 000-delen, med anor från slutet av 1800-talet, var den enda karta som fanns att tillgå. Den gick understundom under namnet "Hästkarta", då man antog att den

rekognoserats från hästryggen och då endast utmed befintliga vägar.

Gunnar och hans kamrater tog sig till tävlingarna i en Cheva som gick under namnet "Kaninburen", på grund av sina yttre attribut. De var ute för att lära sporten och såg sedan till att den fick fäste i hemstaden. Ett och annat nytt ord lärdes också, som t.ex. ordet "snittsel" för de kreppappersremсор som visade vägen till samlingsplatserna. Själva tävlandet var mycket annorlunda mot i våra dagar. Startpunkten fick man hitta med hjälp av en angivelse, som angav riktning och avstånd från någon bestämd punkt eller text på kartan. Därefter fick man nya angivelser av vart man skulle bege sig av kontrollanterna som bemannade kontrollerna. Dessa kontrollanter drogs dessutom in vid bestämda tider så att det gällde att inte komma för sent. Kontrollerna utgjordes av rejäla företeelser som gölar, inägor och ödetorp - och det kunde vara långt emellan dem - upp till en halvmil var inte ovanligt.

Uppsplittningen på flera klubbar hade nackdelen att Oskarshamnsorienterarna, trots individuella framgångar, sällan hemförde några lagsegrar. Detta ledde till att tanken på att samla orienterare och skidåkare i en förening växte. Under sommaren 1943 tog planerna form och en höstdag samlades entusiasterna på konditoriet Stahres vid Lilla torget och Skid- och Orienteringsklubben Viljan var född. Mannen bakom namnet var Kurt Pettersson, inspirerad av vilja och kämpaglöd. Den nya klubben sög upp de flesta av stadens aktiva orienterare och skidlöpare. Ett visst motstånd fanns dock hos de äldre och hos kommunen, där vissa ansåg att det redan fanns tillräckligt med klubbar. Ekonomin blev tidigt problematisk berättar Gunnar, som själv var kassör i början, och snart kunde konstatera att kassaboken så gott som uteslutande

innehöll utgiftsposter. En skrivmaskin behövdes, men betingade ett pris av 250 kronor, en månadslön på den tiden. Inköpet ordnades genom att vissa medlemmar löste ett permanent medlemskap a 25 kronor.

Den första egna tävlingen arrangerades i Haddetorp vid Mörlunda i augusti 1944. Det var krigstid och svårt med transporter. Av den anledningen arrangerades för det mesta tävlingarna i anslutning till någon järnvägsstation, så också Viljans första tävling i Mörlunda. Banläggarna Åke Ekstrand, Karl-Erik Lundberg, Kurt Pettersson, Nisse Larsson och Gunnar Adolfsson samlades efter jobbet på lördagen vid Einars Kiosk och cyklade de fyra milen till Mörlunda för att stränga sina banor.

Åren gick och de hägrande laggulden infann sig. Juniorerna vann lag-DM tre år i rad i slutet av 40-talet och tågresorna till tävlingarna runt om i småland, ersattes av resor med förhyrda bussar. De första 50 000-delarna dök upp i mitten av 40-talet men den gamla 100 000-delen var fortfarande mer regel än undantag. Även gång ingick i programmet den första tiden. Klubbmedlemmen Kalle Eriksson tog hem ett SM-guld idividuellt, dock tävlande för Värnamo vid det tillfället.

Torpet Fruholm nyttjades som klubbstuga, men vid en auktion i Hycklinge i början av 1952 erbjöds möjligheten att köpa torpet Lingham med tillhörande 16 000 m² mark. Trots visst motstånd bland medlemmar och med stor möda lyckades man skrapa ihop köpeskillingen 7000 kronor. Torpet hade bebotts av Tobias Jonsson, som på grund av blindhet hade blivit tvungen att flytta till Döderhults ålderdomshem i Tjuståsa. Det ganska nerslitna huset renoverades, till stor del med hjälp av donerat rivningsmaterial från olika fastigheter i staden. Planen

framför huset rensades från sten genom vådliga sprängäventyr. Lingham har fram till i dag fungerat som samlingspunkt för träning och samvaro och för motionsverksamhet även utanför klubbliden.

1943-1953

Efter Viljans första verksamma år 1944 hade klubben 122 medlemmar (86 män och 36 kvinnor). Efter 10 år 1953 hade antalet sjunkit till 107. Cirka 30-40 personer var under dessa år aktiva. Klubben arrangerade orienterings-, -skid -och faktiskt även backhoppartävlingar. 1953 kom Oskarshamns hopp och slalomklubb att ingå i Viljan. En hoppbacke fanns vid Länsmansängen. 1947 genomförde Viljan som arrangör sitt första Skid-DM. Klubben representerades vid sydsvenska mästerskapen i orientering. En återkommande tävling som Viljan arrangerade varje år var höstträffen. De som tävlade flitigast genomförde ca 15 tävlingar/år. 10-årsjubileumet firades i samband med klubbens invigning av Lingham, midsommaren 1954.

Vy från Lingham när det började.

Lördagen den 2 augusti 1947

IDROTTS - nytt

Viljans Höstträff 24 augusti

Landsdelens orienterare inbjudas härmed till deltagande i SOK Viljans och Nyheterens fjärde HÖSTTRÄFF som går den 24 augusti. Anmälningstiden utgår den 18 augusti kl. 19 och anmälningar mottas av Viljans tävlingsledare Per Eric Larsson, som har telefon Oskarshamn 1580.

HÖSTTRÄFFEN är som vanligt landsdelstävling men i år ingår även en klubb-tävling mellan en finsk orienterartrupp från Helsingin Toverit, Vimmerby OK och SOK Viljan och det blir alltså något internationellt över orienterarmötet i Viljans regi. Vi återger här nedan inbjudan som även skickats till klubbarna i särtryck. Om någon dock skulle bli utan så meddela endast tävlingsledaren under den kommande veckan och ett eventuellt förbiseende rättas till.

INBJUDAN

KLASSINDELNING: Klass I Seniorer A, klass II Seniorer B, klass III Yngre seniorer (födda 1912 eller tidigare), klass IV Äldre oldboys (födda 1904 eller tidigare), klass V Juniorer (födda 1928—1930), klass VI Damer A (elit) och klass VII Damer B (övriga).

BANAN mäts för klass I c:a 11,5 km., klass II och III c:a 10,0 km., klass IV c:a 7,0 km., klass V c:a 7,5 km., klass VI c:a 6,5 km. och klass VII c:a 6,0 km.

STARTAVGIFT för klasserna I, II, III och IV kronor 2:— samt för klasserna V, VI och VII kronor 1:50 inklusive karta (särtryck).

SAMLINGSPLATSEN samt samlingsstid meddelas anmälda föreningar genom FM senast lördagen den 21 augusti.

ANMÄLAN: Skriftliga anmälningar, åtföljda av startavgift, skall vara tävlingsledaren tillhanda senast måndagen den 18/8 kl. 19. Startavgiften torde insättas på SOK Viljans postgirokontonummer 28 06 79. Inga efteranmälningar emottagas.

HESOR och **LOGI.** Tävlingsområdet i avsaknad av järnvägsförbindelse. Meddelas i anmälan om logi i Oskarshamn (hårt nattläger) samt transport därifrån till samlingsplatsen önskas.

TÄVLINGSREGLER, Svenska Orienteringsförbundets.

TÄVLINGSLEDARE: Per Eric Larsson, Köpmangatan 26, Oskarshamn. Tel. 1580 mellan klockan 18—19.

Viljan tog med sekunder Fregatten

I tidig morgontimma började förberedelserna för Jungfrus tolfte vårträff och när klockan närmade sig halv åtta på söndagen började den långa karavanen av bilar och bussar att parkera på ladugårdsplanen vid Krösås gård i Kristdala socken. Morgonpigga och nymornade orienterare, det fanns båda, tumlade ut i det strålände vårvädret och började bekantningen.

På slaget halv nio hälsades de tävlande välkomna och fick sina sista instruktioner och medan omklädningen pågick för fullt diskuterades dagens blivande terrängavsnitt. Norrut eller söderut, där eller där? Glasningar och goda råd byttes förtroligt inom klubbvägen. Så närmade sig tiden för start och i ringlande karavaner drog träskluffarfolket modell 1947 linementdoftande ut mot startplatserna mellan två gigantiska furor som bildade en äreport innan grannarna började att sluta sig tätare.

På startplatserna, tre till antalet, var det fridfullt och trevligt. Ingen hets eller större nervositet märktes och allt andades gemyt, trots att man var konkurrenter.

Banorna, vilka gick runt den lilla sjön Snövålen, fann allmänt gillande. Det är klart att de som inte spikade direkt utan sprang och irrade ville ju gärna påvisa felaktigheter. Dessa var dock så få efter vad vi kunde höra, att vi utan överord kan säga att banorna var bra. Sista spurtsträckan kanske var i längsta laget men naturen är ju inte skapad för orienteringsabanor i väl avvägda sträckor mellan jordhöjder och berg och de pionjärer som röjde mark och odlade lade ej heller sina torp med tanke på att de skulle passa som ödetorpskontroller.

Vid Krösås steg spänningen för varje minut som följde efter den approximativt beräknade idealtiden, men hur det var började juniorerna och damerna att komma i klump och med långa mellanrum. Seniorerna lät vänta på sig och likaså yngre oldboys.

På målplatsen fladdrade de två svenska flaggorna i den kraftiga vinden och målduken buktade sig och visade de tre bokstäverna M A L som en välkomsthälsning till de svettiga, sönderrivna och gyttjelnsmorda »luffarna».

Det tog en god stund innan man visste vem som skulle bli respektive klasssegrare. När Karl-Göf Johansson i Hjorten kom spurtande hade man dock sina aningar och då de båda oskarshamnstösserna Ulla Andersson och Edva Eriksson bröt målanoret var det klart att de skulle bli etta och tvåa i sin klass. I B-klassen där »de inte riktigt stora pojkarna» springer var Lars-Erik Ivarsson, Eksjö, f. d. oskarshamnare av födelse, lång tid given segrare, men så uppenbarade sig Per Erik Larsson, sist startande i klassen och i hans sällskap Per Pettersson. »Pegons» replik kan bli klassisk: »Här är jag och ingen kan slå mig.» Det visade sig också att han hade rätt! Han blev segrare och Per blev tvåa.

Snabbt och friktionsfritt meddelades tiderna och vid 1 PM annonserat klockslag var det färdigt för prisutdelning. Denna företräddes av diplomutdelning och hemmansägare Erik Karlsson i Krösås fick under de församlades jubel motta beviset för uppskattningen för all den valvilja han visat för tävlingarnas genomförande. Även medarrangören Nyheterna erhöll diplom för tolv genomförda tävlingar. Prisutdelningen förrättades av hr Gunnar Th. Nilsson och de tävlandes tack uttalades av hr Einar Nilsson. Det hurrades för segrare och det hurrades för orienteringen och Jungfrus.

Sonja Svensson.

Vi låter nu Sonja Svensson ge sin bild av den första tiden i en intervju med Bo Hasting.

Det är svårt att fatta att den här tjejen är snart 70 år fyllda. Ja, vi skall väl vara artiga mot damerna, hon är faktiskt "bara" 69 år, men hon har vilja och energi som många åtskilligt yngre skulle avundas henne. Hon tränar regelbundet 2-3 gånger i veckan och sparras ibland av maken "Biggan", men tro inte att han hänger med när Sonja sätter fart. Man förstår att denna piggögda, smärta och smidiga tjej väcker respekt och beundran bland medtävlare. Meritlistan är också imponerande, det är ingen ide att här försöka redovisa den, det återstår många aktiva år varför det får anstå till Sonja beslutar sig för att lägga orienteringsskorna på hyllan.

Under årens lopp har hon hunnit med att avverka omkring 1200 tävlingar, men Sonja erkänner att hon har brutit några gånger.

Hennes första tävling blev en flopp. Hon hittade inte till starten, efter att ha irrat omkring ett par timmar visade en vänlig själ henne tillrätta. Men då var starten indragen så den första tävlingen blev helt misslyckad.

1946 flyttade Sonja till Oskarshamn från Rottne, för att hon hade kompisar här. Hon var då vid en ålder av 23 år. Sonja fick arbete på Starhes filial på Hamngatan, granne med Almkvists järnhandel. Starhes var ett kärt tillhåll för stadens idrottsungdomar. Bl.a var orienterarna ofta där efter träningspassen. På den tiden fanns inte många nöjen att välja på, att träffas över en kopp kaffe på "fiket" var nog också vad ekonomin tillät för de flesta. Innan Sonja kom till Oskarshamn, hade hon orienterat 5-6 år och därför sökte hon sig till orienteringsklubben tidigt. Visst träffade hon många av sina kommande kompisar genom jobbet. Det var ibland ganska vilda diskussioner och ofta fick vi häva ut gästerna vid stängningsdags berättar Sonja. Hon var fortfarande medlem i Rottneklubben och tävlade för den fram till 1948.

Sonja berättar vidare om speciella minnen från förr bl.a Fruholm, Viljans första klubbstuga. Den var ett kärt tillhåll, inte alls så fin och välordnad som klubbens nuvarande stuga, men så många roliga minnen jag har därifrån. Bl.a kommer jag ihåg hur vi samlades ett 30-tal medlemmar nyårsafton 1946 och gemensamt promenerade upp till stugan där vi firade nyår. Återfärden skedde nyårsdagens eftermiddag. All packning fick vi bära med oss och om jag minns rätt var det mycket snö att pulsa genom. Jag undrar om det skulle vara möjligt att genomföra idag. Det var en otroligt fin sammanhållning i klubben. Vi träffades flera gånger i veckan, inte bara vid tävlingarna, utan vi höll ihop även på övrig fritid.

Jag kom med i klubbens styrelse 1961 eller 1962 som sekreterare. 1967 fick jag överta ansvaret för klubbkassan. 1988 lämnade jag styrelsen, då hade jag varit med i 27 år varav 21 år som kassör. Jag minns att första året var omsättningen i kassan mellan 5000 och 6000 kronor, medan sista året var summan något över 200 000 kronor.

1954 fick jag ett vikariat på posten som ersättare för "Biggan", som skulle göra en repmanad. Vi hade gift oss 1947 och jag hade varit "lyxig hemmafru" ett antal år. Biggan var när vi träffades aktiv som boxare men bytte ut boxhandskarna mot karta och kompass. Detta för att få vara tillsammans så mycket som möjligt med mig.

Sonjas största framgångar inom orienteringen är de två SM-kavlarna, då man lyckades knipa 5:e platserna. Laget bestod av Sonja, Alva Lundin, Birgit Holgersson och Gunvor Engström (Vippan).

Inför framtiden hoppas jag för egen del att jag kan hålla på många år ännu. Jag blir lika lycklig varje gång jag hittar den orangevita skärmen och orienteringen erbjuder ju även gamlingar att vara aktiva. För klubbens del hoppas jag att fler flickor hittar vägen till orienteringen och klubben. Utan aktiva damer får klubben svårt att leva vidare. Det är min förhoppning att klubbledningen uppmärksammar problemet och aktivt jobbar för att värva flera tjejer.

START.

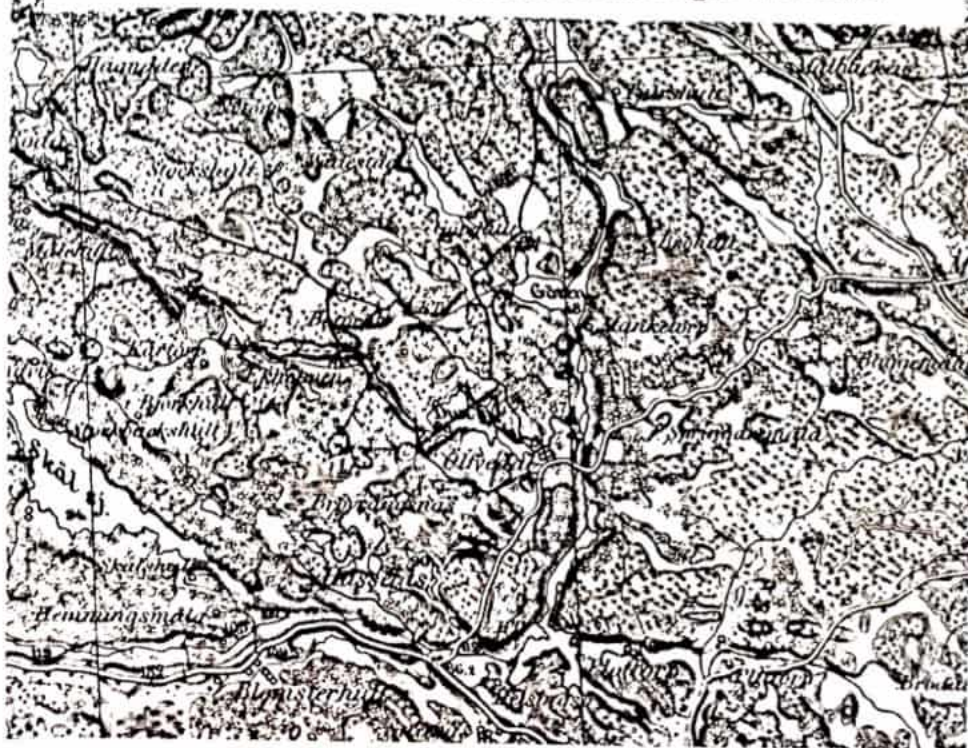
Du befinner Dig 800 m. söder t i Göten, 150 m. väster sydändan av den lilla gölen.

KONTROLL 1.

NV 1900 m.

Uppe på bergspetsen 50 m. sydväst ö i Götehult.

Kontrollen indrages kl. 11.00.

Tävlingskarta modell -47.

Birger "Bibben" Andersson.

Birger "Bibben" Andersson, idag 66 år var 15 år och ung och nyfiken hösten 1943, då klubben kom till. Vi bad Bibben berätta lite om hur det var i klubbens barndom.

- Viljans verksamhet inleddes med populära långpromenader mellan gamla torpställen på söndagarna under vintern och våren. Givetvis hade vi karta med oss! Dessa promenader fortsatte vi med under många år. Bland annat gick vi till klubbstugan Fruholm (strax söder om Fallegärde) på helgerna, även vintertid. Det hände också att vi firade nyår i Fruholm!

Klubbstugan hade en egen "hustomte", som hette Nisse Larsson, som skötte om stugan, högg ved osv. Han sprang inte själv, men var en mycket energisk medlem.

- Det hölls många allmänna möten på den tiden, minst 4 ggr per år. Den förste ordföranden i klubben hette Åke Rehnberg. Andra vanliga inslag i klubbverksamheten var utflykter till bl.a. Aboda Klint och förstås träningsorienteringar varje vecka (även natt) och tävlingar.

- Men tävlingsutbudet var inte så stort, max 10 tävlingar per år (3-4 på våren och 5-6 på hösten). Viljan hade sin första tävling hösten 1944 med 184

anmälda. Östgötaorienteringen var en riktig stortävling med tidens mått, omkring 500 löpare. Under kriget fick man lägga alla tävlingar utefter järnvägarna (mot Nässjö och Ruda-banan mot Växjö). Då åkte vi tåg nästan ända fram till tävlingsplatsen. Efter kriget blev det mer vanligt med bussresor. Resorna var fortfarande ganska billiga så vi åkte ganska mycket, vi som var unga. Ofta fick man åka redan på lördagen även om det inte var så långt.

- På 40- och 50-talet fanns det ju klubbar i varje litet samhälle, som t.ex. Kristdala (IF Ariel), Vena (SK Lojal, Ruda, Långemåla och Finsjö.

- Eftersom kartorna var tillgängliga för alla, var det mycket hemlighetsmakeri innan en tävling, för att ingen skulle kunna reka i terrängen. Tävlingsplatsen var hemlig fram till lördagen, då den annonserades i tidningen. Vi som tävlade åkte tillsammans med funktionärerna dagen före. Men vi fick inte bo på samma ställe, för att undanröja risken för "otillåten information".

Klassindelningen i början på 40-talet inskränkte sig till seniorer A och B (från 20 år), yngre oldboys, damer och juniorer (17-19). Även yngre fick springa i juniorklass. Mot slutet av 40-talet tillkom äldre oldboys (över 43 år), samt flickor och pojkar från 16 år och yngre. En normal tävling kunde samla 200-300 deltagare, ett DM upp emot 500. Klasserna var dock ganska stora eftersom det inte fanns så många klasser.

- OL-tekniken på gamla 100 000-delen gick uteslutande ut på kompassgång och noggrann stegning. Dessutom behövde man ha god fantasi om vad som hade hänt sedan kartan ritades, kanske 50 år tidigare. Jag vet att vi t.o.m. kalkylerade med kompassens missvisning när vi tog ut kompasskursen.

Kontrollbeskrivningarna var av typen "5 mm S sista E i Ekeberg". Under en period fick man bara angivelsen för en kontroll i taget.

Bibben minns många episoder från gamla tider. ("Minnena från 40-talet sitter bättre än närminnet.") På 7-manna 1948 höll Viljan på att ställa till med stor sensation, då man ledde ett par gånger. Till slut blev man 5:a I laget sprang bland andra Lars-Olof Löfqvist, Karl-Erik "Lalla" Nilsson, Pelle Pettersson och Bibben. I mitten på 50-talet tävlade Bibben ett par år för Berga SOK, eftersom han var på friarstråt i de trakterna. Han och blivande svågern Bengt Häggbrink turades om i toppen av prislister.

Bibben har under sina dryga 50 orienteringsår upplevt en fantastisk utveckling på kartsidan. Han har också sett arrangemangen utvecklas på nära håll, då han under många år varit och är fortfarande bankkonsulent i Smålands OF. Han var också ordförande i Viljan några år runt 1970 och dessförinnan kassör.

- Jag minns att den första 50 000-delen kom 1954 men den var ganska svårläst med alla sina backstreck och andra detaljer. 100 000-delen reviderades ungefär vid samma tidpunkt. Sedan dröjde det en bit in på 60-talet innan 50 000-delen började användas mer allmänt. Några år senare var det dags för 25 000-delen och så småningom kom de specialritade orienteringskartorna som klubbarna gjorde själva. Det har hänt en hel del på kartfronten under de här 50 åren. Det går nästan inte att jämföra 100 000-delen med dagens exakta dataritade kartor. Men kontrollpunkterna var ju också lite annorlunda på den tiden, avslutar Bibben.

1954-1963

Under 10-årsperioden 1953-1963, låg medlemsantalet på drygt 100 (1963 var det 108 varav 47 aktiva). 1954 arrangerade Viljan Oskarshamns Slalommästerskap vid Havslätts gård med 20 deltagare varav 1 dam! Klubbtidningen "Kampen" såg dagens Ljus i början av 50-talet, upphovsman var en herre vid namn Joel Holm. Utflykter av olika slag anordnades för medlemmarna såsom knytkalas, skogspromenader, cykel- och mopedorientering.

Rune Lind.

Rune Lind tillhör skåtepelarna i Viljan. Hans debut som orienterare var dock ganska sen om man jämför med idag. Han debuterade som senare vid ett kretsmeesterskap i Vena i augusti 1952. Dessutom var stug och barhöpning på programmet. TV-ländan var ganska sparsamt under 50-talet. 10-15 tävlingar per år för de flesta enligt Rune, som så småningom kom att tillåta eliten i Skåne. Stugan i Långem fungerade näst som utflyktsmål under helgerna och för tävlingsövningar sommaren. Under sommaren drog en skådespelare från Skåne till stugan. Solgen skakade vatten på den tiden, vilket fick till varför man ofta tröttnade närmare man och transporterna försågs, man cyklade för det mesta. Samlingsplan för den gemensamma träningen på måndagar var utöver Skåneparken. Efter träningen stängs fäst på Nattstrand, vare innetavare Olle Höpesson var Viljan utifrån på den tiden. Vid dessa flauterfär bereddades också de hästar som behövde utredas, vilket gjorde att ryttarna fick träningstid.

Ungdomsartener har alltid legat Rune varmt om hjärtat. Det började i slutet

av 50-talet och växte sig allt starkare. Vid mitten av 60-talet kunde Rune och Gösta Karlsson ha 50-60 ungdomar i regelbunden träning. Arbetet med ungdomarna ledde så småningom till att Rune 1985 fick ta emot Lion's ungdomsledarstipendium. Vid klubbens 25-årsjubileum erhöles ett bidrag på 5000 Kr av Lion's för tillbyggnad av klubbstugan. Bygget kom igång 1971 och pågick i etapper de båda följande åren. Man började bygga till omklädningsrum och fortsatte med att riva ut väggar och inredning i den gamla stugan. Ombyggnaden blev ett lyft för verksamheten och det visade sig snart att stugan blev för trång. Redan 1975-76 var det dags att bygga till igen och klubbstugan antog sin nuvarande skepnad.

Så till sist en anekdot från den tiden då nattkontrollerna var bemannade och man med näsans hjälp kunde sniffa sig till fotogenlyktorna. Natt-LM ordnades i Rödöle och en senkommen kontrollant måste skjutas ut med bil i skogen i sista stund. På väg tillbaka dyker Rödölebondens koflock upp på vägen. Utsläppt av någon slarvig löpare som glömt lägga på haspen till hagen. Bilen blev skrot och två kor gick till de sälla betesmarkerna. Dagen efter påträffades bondens hästar betande i Stadsparken. Korn ersattes dock och hästarna återbördades till hagen. Påtryckningen gjorde att inte ett ord kom ut i lokalpressen. Så allt slutade lyckligt, utan för korna förstås!

Stugan byggdes till -71.

Vid elva års ålder började jag att tävla i min åldersklass, som så många andra började jag i D 12 B. Efter att ha gått ganska bra i den klassen gick jag upp i D 12 A. De flesta budkavlarna sprang jag i pojkklassen p.g.a. att det då som nu var stor tjejbriest i klubben. Kavlarna gick bra och vi lyckades att bli a bli 7:a på Lilla Siljanskaveln 1987. Samma år på hösten blev vi dessutom 4:a på DM-kaveln i H 12. Killarna visade sin klass genom att vara på prispallen vid DM-tävlingarna i ungdomsklasserna.

Under ett par år arrangerade klubben en bussresa till Dalarna som lite senare gick till Närke istället. Under en helg i mitten av maj sprang vi 3-4 tävlingar "där uppe" och hade mycket kul tillsammans.

När jag kom upp i åldern mellan 13 till 16 år fick jag delta vid Smålands OF läger och blev också uttagen till en del mästerskap som SSM, GM och Ungdoms-SM. Läger som jag deltog i var bl.a. Zonläger, Västerviksläget tillsammans med ungdomar som representerade olika idrotter i Småland, Regionsläget med orienteringsungdomar från Blekinge, Halland, Skåne och Småland, Ungdoms-SM läger och Polenläger.

Det var i den åldern som jag bestämde mig för att ägna lite mer tid åt orienteringen och min pappa "Rolle" började att träna mig och småpojkarne Melker, Mathias, Jan och Niklas. Det här gänget pluss några till blev så småningom team -76.

Under 1990 togs kontakterna med OK West i Pärnu, Estland. Några av medlemmarna i West kom över till Oskarshamn vid påskhelgen. Midsommar 1991 var team 76 och några äldre viljaner på svarsvisit i Estland.

Hösten 1991 började jag på orienteringsgymnasiet i Eksjö. Klubben har haft många löpare före mig på orienteringsgymnasium. Den förste var Ulf Rindstig som gick i Olofström, Leif Krüger, Våge Rindstig, Ola Lövgren, Andreas Nilsson, Kenny Hansson, Magnus Pettersson gick samtliga i Eksjö. I dag går Mathias Hansson, Melker Pettersson och Niklas Pettersson där.

Under hösten 1992 fick vi träningsförbud p.g.a. dödsfallen inom sporten. Dessa dödsfall tros ha orsakats av Twar.

Klubben hade 1993 10 rankade löpare. Större tävlingar som klubben deltar på är 10-mila, 5-dagars och Juukola. För ungdomar är det Udomens 10-mila och Per o Kersti cup. Gubbarna åker gärna på Gubbarnas 10-mila i Östergötland.

Tiden har gått fort och det finns mycket att blicka tillbaka på. Nu ser jag framemot kommande OL-år och hoppas på fina framgångar för klubben.

1974-1983

Under 10 årsperioden ökade medlemsantalet från 208 till 411 medlemmar. Den 27 januari -73 var det invigning av stugan efter tillbyggnaden. Oktober -74 arrangerade klubben sin största tävling, Smålandskavlen med 1200 deltagare. Samma år färdigställdes elljusslingan runt stugan. Diverse motionsarrangemang har klubben stått för utöver den vanliga tävlingsverksamheten. Kartsektionen var mycket aktiva även under denna period. Juniorerna Ingmar Olsson och Stefan Carlsson var de mest framgångsrika på tävlingssidan.

Viljan då, nu och i framtiden

Slutord av nuvarande ordförande

Jerry Svensson.

Hur har klubben förändrats på de senaste 5 åren, och hur kommer klubben att se ut om 5 år? Tankar och funderingar i huv'et på en ordförande!

Då och Nu

Sneglar man 5-10 år bakåt i tiden kan man kanske minnas en förening med en omfattande verksamhet både inom orientering och skidåkning. Orienteringsverksamheten inom klubben har stort sett legat stabil de senaste 5 åren. Det har dock skett en minskning vad gäller medlemsantalet. I mitten av 80-talet var vi ett stycke över 400 medlemmar, nu är vi ca 300 st. Som en följd av detta har också antalet starter minskat från ca 1300 st till ca 900 st/år. Trots detta har dock inte kvalitén på våra löpare sjunkit. Klubben har varje år under denna tid varit representerad på olika SM-tävlingar. 1990 var klubben för första gången representerad med ett seniorlag på SM-kavlen, där de blev 32:a bland ca 100 lag. Ett annat bevis på klubbens höga standard och verksamhet är de fina resultat som "Team-76" har nått, mycket tack vare en flerårig systematisk och kvalitetmässig träning.

Nyrekryteringen bland ungdomar är fortfarande lika svår. Vår sport är inte den bekvämaste, jobbig och ibland smutsig träning, tidiga mornar och långa resor till tävlingar, ingen publikidrott m.fl. orsaker. Det är nästan ett måste att hela familjen måste vara intresserad/engagerad inom orienteringsrörelsen, och att det är svårt för en "nykomling" att ta sig in i familjen. Vi måste alltså bli bättre på att ta hand om de nya inom rörelsen, kanske genom olika trivselarrangemang istället för våra vanliga träningskvällar.

Ett tag under 80-talet hade klubben en aktiv terränglöpning-sektion. En av höjdpunkterna under året var deltagandet i Lidingöloppet. Numera har flera av löparna gått över till andra klubbar eller också slutat med terrängtävlingar. Terrängsektionen upplöstes för några år sedan, men det finns fortfarande ett stort intresse för terränglopp och halvmaror inom klubben.

Skidsektions arbete de senaste åren har inte varit lätt. Senaste rejäla vintern var 86/87 och sen dess har det mest varit gröna vintrar. Tidigare var verksamheten omfattande med bl.a. JC-cup, en serietävling för ungdomar på skidor under hela vintern. Flera av klubbens skidentusiaster har dock flyttat från Oskarshamn vilket också bidragit till nedgången. Detta har medfört att skidverksamheten i det närmaste dött ut, men nu är det dags för nya tag.

SOK Viljan är en av de få klubbar i stan med egen ägandes klubbbyggnad. Vår klubbstuga fick dagens utformning i mitten av 70-talet tack vare många medlemmars idogt

och ideellt arbete. Denna är vår naturliga samlingspunkt sommar som vinter, tack vare de fina utrymmen med omklädningsrum, bastu samt storstugan med serveringen. Vår stuga kompletteras med fina naturomgivningar och motionsspår, som utnyttjas av många Oskarshamnare under hela året.

På arrangemangsidan börjar jag där jubileumsåret nästan slutar, med Smålandskavlen 30-31 okt i år. Ett arrangemang som tack vare Er, ca 400 funktionärer blev en mycket lyckad tävling. Efter tävlingen har det hörts många lovord från tävlande, och även från Oskarshamnare som besökte vårt arrangemang. Tack alla Ni som hjälpte till !!!

Inom klubben har vi många arrangemang som återkommer år från år. Surdegen, 12-timmars på skidor, valborgsmässofirande, gökotta, midsommarläger, tipspromenader, "tomtar på stan", luciafirande och till sist sylvesterloppet, så nog finns det arrangemang inom klubben som engagerar många, mer eller mindre. Det finns alltså andra aktiviteter än orientering och skidåkning.

Framtiden

Vad kan då en "VD" för ca 400 "anställda" fantisera om och önska sig i framtiden?

På OL-sidan hoppas jag att SOK Viljan kommer att behålla sin ställning bland de ledande klubbarna i länet och i Småland!

Vi måste försöka få flera nya orienterare (och även skidåkare). Klubben måste försöka få in flera ungdomar i klubbarbetet, och med ungdom menar jag yngre än HD35. Tävlings- och träningsverksamheten får inte falla in i slentrian, utan vi måste vara öppna för nya idéer och förändringar.

På skidsidan är förutsättning nr 1 att vi får tillbaka snövintrarna. Då kan vi väcka liv i det slumrande skidintresset bland Oskarshamnarna. 12-timmars på skidor, JC-cup och andra arrangemang måste få liv på nytt. Detta behövs för att på nytt lära Oskarshamnarna hur härligt det kan vara vid Viljans stuga en söndag med sol, -5 grader, 50 cm snö och härliga skidspår!

Vår anläggning i Hycklinge måste utvecklas. Närmast står ett garage och förrådsbygge. Senare kanske det kan vara lämpligt med div förbättringar på motionsspåren, t.ex. planering för att kunna göra skidspår på vintern. Det kanske snart är dags att väcka liv i planerna på ett längre elljusspår vjd Rödsla/Hycklinge!

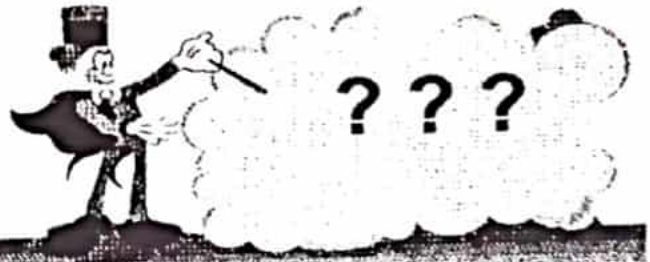
Detta var några av de tankar som rört sig i huv'et på den som varit er ordförande de senaste 4 åren, men

Ordförande genom åren:

Åke Rehnberg 1944
Gunnar Adolfsson 1945-48
Lars-Olof Löfqvist 1949-50
Stig Pettersson 1951
Gunnar Adolfsson 1952-53
Olle Holgersson 1954
Yngve Andersson 1955-61
Kaj-Åke Fahlgren 1962-68
Birger Svensson 1969
Birger Andersson 1970-71
Olle Eriksson 1972-74
Dan Fransen 1975-77
Håkan Johansson 1978
Bo Hasting 1979-89
Jerry Svensson 1990-

INBJUDAN

50-Års Fest !!!!

Firande av klubbens 50-åriga tillvaro !

**Lördagen den 29 januari 1994
kl 19.00
Folkets Park, Oskarshamn**

**Klädsel: Städad, dock ej träningsoverall.
Avgift: 100 kr/person (Kontant)**

Program i stort:

- Festmåltid
- Vi blickar tillbaka (Revy !?!)
- Utdelning av uppskattningar
- Några fantastiska tal
- Dans

**Anmälan per telefon
180 86, senast 14 jan.**

**Vill DU ha roligt
eller
bara bli road?**

**STÄLL UPP !
så ställer vi till....**

Festkommittén